

Vienā plostā

Strenču 3x3 saietā avīze, 14. jūlijs

Otrdiena. Kapteinis uz plenes strādā ar airi, droši peld **trešais plosts.**

Kas tie tādi – malači?

Kad tu pēdējo reizi biji brīvdabas kino? Pareizi – vakar! Strenču estrādē pirmdien skatījāties filmu Plostam jāiet plostā ceļš. Pamanīji – filmā skanēja dziesma Kas tie tādi malači? Vai zini, kas ir malači? Tie ir plostas kapteiņa palīgi!

57 minūtes garā dokumentālā filma par Gaujas plostniekiem ceļu pie skatītājiem sāka 2023. gada oktobrī, pateicoties biedrības Gaujas plostnieki projektam ar Valsts kultūrkapitāla fonda un citu labvēļu atbalstu. Filmēšana notika 2022. gadā un 2023. gada pavasarī, kad maija trešajā nedēļā Gaujas krastā pie Spicu tilta tika siets plosts. Tam sekoja divu dienu ekspedīcija lejup pa Gauju, kas noslēdzās Strenčos ar Gaujas plostnieku svētkiem. Strenči ir starptautiskā plostnieku galvaspilsēta. Pilsēta šo statusu ieguvusi, pateicoties senajām un joprojām dzīvajām koku pludināšanas tradīcijām, kas iekļautas arī UNESCO nemateriālā kultūras mantojuma sarakstā.

Dokumentālo filmu veidojuši režisori Anna Šteinberga un strencēnietis Rolands.

Polītis, kurš ir arī viens no filmas operatoriem. Viņam filma ir arī personisks stāsts, jo uz plostā strādājis gan viņa tēvs, gan vectēvs. “Jau pirms tam biju filmējis plostnieku svētkus, bet leva uzrakstīja projektu un naudu filmai dabūja tieši tad, kad filmēšanai galīgi nebija laika,” atceras Rolands.

Filmas tapšanā piedalījusies arī producente un kultūras pētniece, tradīciju burtnīcas “Gaujas plostnieki” autore leva

Vītola. “Pati uz plostā pirmoreiz uzkāpu 2017. gadā. Katram novēlu izbaudīt, kā tas ir – stāvēt uz ūdens, kur blakām kāds vāra zupu, padējo, padzied un paklusē,” saka leva.

Mūziku īpaši šai filmai sacerējis komponists, strencēnietis Arturs Maskats. “Filmu skatos jau kādu piekto reizi un atkal klausos, cik mūzika ir lieliska,” saka Mārtiņš Gaigals, plostnieku tradīcijas atjaunošanas entuziasts. Aicinot visus uz Gaujas plostnieku svētkiem maija trešajā sestdienā, viņš atgādināja par plostnieku amata nozīmīgumu: “Mēs mācījāties no plostu sējējiem, kuri ar to savulaik pelnīja iztiku.”

Uz skatuves kāpa arī īsti plostnieki, bet rotkalis Uldis Melbergs atcerējās savu pirmo plostošanas pieredzi. Viņam bija seši gadi, vecākajam plostniekam – kādi 13, kad desmit puikas uz savu roku paņēmuši plostu un kādus piecus kilometrus laidušies lejup pa Ventu skatīties zivtiņas. Uh, kādu tesienu pēc tam no vecākiem dabūjuši!

Lolita

No kreisās: leva Vītola, Rolands Polītis, Mārtiņš Gaigals, Romāns Polītis, Rinalds Romanovskis. Solīti uz priekšu paspēris Mārtiņa suns rizenšnaucers Berijs.

Ko darīsim rīt?

Trešdiena, 15. jūlijs

8.00–8.40 Ķermeņa un gara atmodināšana (skolas priekšā)

9.00–9.30 Brokastis

9.40–10.20 Rīta TV, rīta dziesma (sporta zālē)

10.35–12.45 Rīta ievirzes

13.00–13.45 Pusdienas

14.00–18.45 Ekskursija

19.00–19.45 Vakariņas

20.00–21.45 Viktorīna (sporta zālē)

21.45–22.00 Vakara pasacīna, vakara dziesma (sporta zālē)

22.00–23.00 Danči bērniem un ģimenēm (kultūras namā), vakarēšana (skolā)

22.00–... Nakts basketbols (sporta skolā), Zoles turnīrs, nīkšana (kultūras namā). Danču nebūs.

Sveicinājam, vēlējam!

Šodien, **14. jūlijā**, vārdadienu svin

Oskars Auziņš, Oskars Rozenblats un **Oskars Brakmanis**.

3 svarīgas ziņas

- Šovakar, otrdienā, Nakts viesis būs Zane Kažotniece no Īrijas 3x3 padomes.
- Trešdien, ceturtdien un piektdien no 10 līdz 18, bet sestdien no 9 līdz 15 Strenču bibliotēkā apskatāma Mezgļošanas ievirzes vadītājas Tatjanas Šķubures darbu izstāde.
- Pazudušo mantu kastē pie Infocentra ir daudz visādu labu mantu, bet Infocentrā glabājas sieviešu dušā atrasti zeltīti auskari.

Ārkārtas gadījums

Trauksme! Čučumuiža evakuējas

Pirmdienas pēcpusdienā skolā atskanēja trauksme. Aplusa, tad atkal sāka skanēt, razbainiece. Tad atkal aplusa un atkal sāka skanēt. Un tad tomēr aplusa.

Ak, nē, tikai ne to! Tā nodomāja tie, kuriem ugunsgrēka trauksmes dēļ nācās pamest skolas telpas. Ievirzes Čučumuiža vadītājas uz pirkstu galiņiem, lai nepamodinātu apzinīgākos ievirzes apmeklētājus, pagalmā iznesa mazākos gulētājus.

Kas tad īsti bija noticis? Sākotnēji par vainīgām turēja ievirzes Latviskā virtuve un Gatavo kopā ar Elzu, bet tur nekas vēl necepās un nedega. Attaisnotas!

Nākamie aizdomās turamie bija alus kausa gatavotāji – kas zina, varbūt tā sākušī zāģēt, ka putekļi izraisījuši trauksmi. Vīri darbus pārtraukuši, rokas gar sāniem, bet trauksme turpinās. Attaisnoti!

Vainīgais jāmeklē citur. Vai tik tā nav ievirze Tūrisms, kas ārā spainī kurina uguni?

Dūmi samūk istabā, un trauksme klāt! Bet – nē, arī tad, kad spainī iekurtā uguns aiznesta tālu no skolas, trauksme nerimstas. Attaisnoti!

Galū galā noskaidrojas, ka kādam niezējuši pirkstiņi bez jebkāda iemesla nospīst ugunsgrēka trauksmes pogu. Nejauši to izdarīt nevarēja, parunā par to ar savu bērnu!

Saieta vadītāja Baiba Auziņa vēlreiz stingri piekodina: ja atskan trauksme, telpa jāpamet. Tas, ka trauksmes sirēna pārstājusi skanēt, nenozīmē, ka viss ir kārtībā. Atgriezties telpās drīkst tikai tad, kad saņemta atļauja WhatsApp grupā Ārkārtas gadījumi.

Lolita

Vakara viesis

Ar zelta maliņu

Strenču saietā pirmais vakara viesis patiešām nebija tālu jāmeklē – tā ir mūsu pašu avīzes Vienā plostā redaktore Lolita Lūse. Uz tikšanos lēnā garā sanāk ap 30 klausītāju, aizpilda gandrīz visu redakcijas telpu un uzkavējas līdz pat pusnaktij.

Lolita rakstīt sāka jau 6. klasē, jo ļoti gribēja zināt, kā tas ir – ieraudzīt savu vārdu avīzē. Tas bija raksts pašai par sevi – par to, kā pāiet viena vasaras diena lauku bērna dzīvē.

Turpmāk rakstīšana kļuva par darbu, nevis bērnišķīgu interesi, tāpēc Lolitas rakstus gan jau kāds savulaik lasījis žurnālā Nedēļa Tev, Latvijas Vēstnesī, Klubā, bet visvairāk, protams, žurnālā leva, kur ir viņas pamatdarbs.

Var jau domāt – kas tad tur žurnālistam: aizgāji, pajautāji, atnāci, uzrakstīji, turklāt par to vēl maksā! Nekā nebija. Lai saņemtu atbildi, ar cilvēku jāprot runāt, taču vienlaikus jāievēro robežas, lai nenodarītu pāri un tomēr iegūtu vajadzīgo informāciju. Ir jāsaprot, kā runāt ar ģenerālprokuru vai politiķi un kā – ar cilvēku, kuram dzīve nodarījusi pāri.

“Ja vajag, varu uzrakstīt, kā uzbūvēt kosmosa kuģi,” saka Lolita, “jo par ledusskapjiem, zāles plāvējiem un citiem rīkiem esmu jau rakstījusi. Bet man gribas, lai katram rakstam ir kāda zelta maliņa.”

3×3 kustībā Lolita ir kopš 2001. gada Rucavas saietā. Viņa piedalījies vairāk nekā 20 nometnēs, taču tikai vienu reizi bijusi dalībniece, visas pārējās reizes strādājusi saietā avīzē vai vadījusi ievirzi.

Iveta

Saieta ģimenes

Kalniņu ģimenei nākotne nodrošināta

Kalniņu ģimene uz 3x3 nometni ieradusies no Saldus – mamma Ginta, tētis Haralds un četri bērni: vecākais brālis Viesturs, dviņu māsa Ance un Māra, kuras šķir vien trīs minūtes, un jaunākais brālis Mārtiņš. Šī viņiem ir jau trešā 3x3 nometne.

Haralds ir elektriķis un strādā augstsprieguma tīklos, bet viņa prasmes noder arī mājās, kaimiņiem un draugiem. Ginta agrāk strādājusi finanšu un banku jomā, taču, ģimenei augot, kļuvusi par

pilna laika mammu: “Tas ir labākais, grūtākais un arī karjeras augstākais amats.”

Kalniņu dzimtā bijuši pedagogi, šoferu un traktoristu skolotāji, kā arī kalēji. Īpašs ģimenes dārgums ir vecmammās pašas austais Lielvārdes tautastērps un izšūtā baltā blūze.

Arī bērniem jau ir savi nākotnes sapņi. Ance vēlas pieskatīt bērnus, Māra kļūt par apģērbu dizaineri, Mārtiņš – par labo jeb balto hakeri, bet Viesturs gribētu būt arhitekts. Spēcīga komanda – gan šodienai, gan nākotnei!

Foto: Baiba Krūmiņa

Mēs gribam mācīties latviešu valodu!

Zanda Shlosberg ar dēliem Kai, Lio un Janu (Yan) uz 3x3 atbraukusi no Izraēlas, kur dzīvo jau 14 gadus. Visi trīs puikas tur arī dzimuši, bet viņu tētis šoreiz palicis mājās strādāt. Par nometni Zanda uzzinājusi, darbojoties Izraēlas latviešu biedrībā, kur kopā svin Jāņus un 18. novembri, cep pīrākus un uztur latviskās tradīcijas.

Sākumā bijis satraukums – kā būs, ja puikas latviski vēl nerunā? Taču jau pirmajās dienās bērni iejušies, atraduši draugus, bet ievirzu vadītāji pratuši palīdzēt arī divās valodās. Zanda ir patīkami pārsteigta par atsaucību, sakārtotību un

sajūtu, ka visi te ir pazīstami.

Ikdienā Zandas darbs saistīts ar tūrismu, bet par savu īpašo prasmī viņa sauc draudzēšanos, dalīšanos un spēju uzklaustīt. Nometnē viņa nolēmusi iziet no komforta zonas un izmēģināt pastalu darināšanu.

Puikām nākotnes ieceres jau skaidras: Kai vēlas kļūt par pilotu, Lio – par kiberošības izlūku, bet Jans – par šefpavāru, jo viņam ļoti garšo mammas kotletes.

Taču lielākais nometnes ieguvums atnācis negaidīti – jau otrajā dienā visi trīs paziņojuši: “Mammu, mēs gribam mācīties latviešu valodu!”

Mamma pēta mākslu, dēls izvēlas ātrumu

Zane Bērziņa 3x3 piedalās pirmoreiz, atbraukusi no Norvēģijas kopā ar dēlu Danielu. Lai gan ģimene kādu laiku braukājusi starp abām valstīm, nu jau trīs gadus Norvēģija ir viņu pastāvīgā dzīvesvieta.

Zanes ikdienas amats ir IT konsultante, un šajā jomā viņa strādā jau divdesmit gadus. Tomēr līdzās tehnoloģijām vienmēr bijusi interese par mākslu. Pagājušajā gadā viņa pabeidza Latvijas Mākslas akadēmiju, iegūstot bakalaura grādu mākslas zinātnē. Studijas Zane sāka vēl pirms Daniela piedzimšanas,

bet vēlāk uz akadēmiju mēdza doties arī ar mazuli. “Viņš bija mierīgs, daudz gulēja, tāpēc kaut kā visu varēja apvienot,” viņa atceras.

Tagad Zane piedalās konferencēs, raksta un domā arī par maģistrantūru, lai gan dzīve starp darbu, bērna skolu un divām valstīm prasa rūpīgu plānošanu. Savukārt Danielam sapņu amats vēl nav līdz galam izlēmts, taču viens ir skaidrs – viņš grib būt sportists un skriet ļoti ātri. Arī nometnē viņš labprātāk ir kustībā nekā mierā.

Eva

Saieta vadītājiem Baibai un Rolandam Auziņiem teicu: jautāšu to, ko par jums nezinu, un tad to uzzinās visi.

Atklāsi, kā jūs abi iepazīnāties?

Rolands: Tas notika Austrijā – mēs vienā autobusā braucām slēpot. Abi strādājām ar mežu saistītā nozarē, devāmies uz Eiropas meža darbinieku sporta spēlēm. Baiba autobusā bija tulce – viņa tulkoja no vācu valodas uz latviešu valodu.

Baiba: Strenču pamatskolas direktores Daces Gaigalas vīrs Mārtiņš mani, kā saka, pameta zem riteniem. Es nebiju tikai tulce, bet arī grupas vadītāja! Iedomājies – pilns autobuss ar mežiniekiem! Iekāpu, un Mārtiņš saka: zini, es pats nebraukšu – tu būsi grupas vadītāja!

Rolands: Skatījies uz Baibu un domāju – meitene baigi forši gan tulko, gan visu vada. Pienāca pēdējais vakars, sacensības bija beigušās.

Baiba: Un tur – milzīga balle ar galdiem un tērpiem! Man braucienā īsti nebija kompānijas – daudzi jau pa pārišiem, bet es noskatījos un nodomāju: varbūt ar to garo varētu padejot...

Rolands: Jau iepriekš biju nolēmis, ka jāauzaicina Baiba uz deju. Viņa uz balli nenāca, nenāca un tad atnāca! Tā mēs visu nakti nodejājām.

Baiba: Līdz rīta gaismai!

Un kad svinējāt kāzas?

Baiba: Iepazīnāmies 1998. gada februārī, un tā paša gada 12. decembrī apprecējāmies. Zinu, pa kaktiem čukstējās, ka es esmu stāvoklī. Bet es nebiju stāvoklī! Pie pirmās meitas Madaras tikām tikai 2000. gada nogalē.

Rolands: Kāzas mums bija nelielas – tikai tuvākie, drusciņ vairāk nekā 20 cilvēku.

Baiba: Dace un Mārtiņš Gaigali bija mūsu vedēji. Mārtiņš mani tajā autobusā iesēdināja, tāpēc gājām aicināt viņus vedējos: viss, Mārtiņ, tev jānāk!

Rolands: Jā! Ja savedi mūs kopā, turpini vest tālāk!

Baiba: Un vēl. Mans pirmslaulību uzvārds bija Priedīte. Mežinieki domā tā: kad jaunaudze sasniedz noteiktu vecumu, tajā notiek pārskaitīšana – saskaita,

Ar to garo padejot

Baiba un Rolands Auziņi kāzu dienā kopā ar vedējiem Daci un Mārtiņu Gaigaliem.

cik koku tur ir, lai lielos izcirstu un pārējie augtu lielumā. Visa virsmežniecība par mani smējās – esot pēdējais laiks mani vai nu pārskaitīt, vai paretināt. Man esot jāmaina uzvārds – cik tad ilgi būšu priedīte! Arī to Mārtiņam atgādināju.

Rolands: Naktī pirms kāzām bija uzkrītis svaigs sniegs un turpināja snigt arī dienā. Sniegpārslas krita Baibai uz skaistās frizūras, bet mēs vēl nebijām bijuši pie fotogrāfa!

Baiba: Friziere – malacīte! Sniegu nokratīju, bet frizūra stāvēja kā stāvējusi.

Rolands: Neticēsiet, bet man tolaik mati bija garāki nekā Baibai!

Ko jūs esat viens no otra mācījušies?

Rolands: Es no Baibas – spēju priecāties arī par mazām lietām.

Baiba: Es no Rolanda – mieru.

Kurš jums abiem bijis sarežģītākais laiks dzīvē?

Baiba: Gaidot Madaru, vairāk nekā mēnesi pavadīju slimnīcā. Bet man bija fantastiskas kursabiedrenes – viņas manā vietā pat pamanījās nokārtot vienu ieskaiti. Vēl zvanīja un jautāja, vai tas nekas, ka esmu dabūjusi tikai septiņas balles.

Rolands: Ļoti grūts bija laiks, kad Baiba bija slima.

Baiba: 2015. gadā saslimu ar ne-Hodžkina limfomu. Ja kāds man prasītu, kas man dzīvē ir pirmajā vietā, es teiktu, ka bērni. Tieši meitas man palīdzēja veiksmīgāk pārvarēt slimību un cīnīties, jo domāju: nē, es nevaru atstāt savus bērnus!

Rolands: Arī grūtībās iemācās jaunas lietas. Piemēram, pieņemt situāciju tādu, kāda tā ir, un mēģināt meklēt labāko risinājumu. Man bija jāiemācās, kā runāt un izskaidrot situāciju bērniem un apkārtējiem un kā palīdzēt Baibai iespējami ātrāk atveseļoties. Tolaik Latvijā daudz kas vēl nebija pieejams, tāpēc vairākas reizes braucām uz Sankt-

pēterburgu un pat atradām prieku šajos braucienos! Piemēram, kad Baiba brauca pāri robežai, nostrādāja radioaktivitātes detektors. Kāda tur iestājās panika!

Pastāstiet par savu ikdienu!

Rolands: Mēs dzīvojam Siguldā. Esmu projektu eksperts Vidzemes plānošanas reģionā, arī Gaujas Nacionālā parka gids, sniedzu konsultācijas vides jomā.

Baiba: Es esmu grāmatvede. Man bijis savs grāmatvedības ārpakalpojumu uzņēmums, bet tagad esmu grāmatvede uzņēmumā SM sistēmas.

Vadāt Strenču 3x3 saietu. Kāpēc gribējāt to darīt?

Rolands: Ar vienu nepietika! Bija sajūta, ka varam to izdarīt un mūsu darbs būs kādam noderīgs un vajadzīgs. Traki jau ir to visu noorganizēt – saiets prasa daudz enerģijas un atstāj maz laika mājas solim.

Baiba: Parasti man ir daudz puķu, bet šogad uz manas terases auga divi naba-ga tomāti, no kuriem vienu jau izmetu, un, atbraukusi mājās, droši vien izmetīšu arī otru. Bet viss ir labi!

Rolands: Ja spējam kādam radīt satikšanās un kopā būšanas prieku, tad ejam un darām!

Lolita

Mācekļu stāstiņi

Prot mest kūleni

Marija Ozola-Ozoliņa (6)

no Valmieras novada

Marijai patīk zīmēt, viņa prot uzrakstīt arī savu vārdu, veikli met kūleni uz priekšu, cītīgi iepazīst ciparus. Ko ar tiem iesākt nākotnē, Marija vēl īsti nezina, taču ir pārliecināta, ka tie noteikti noderēs.

Arī Marijas ģimenē katram ir savs talants. Mamma gatavo gardus ēdienus un, kā saka pati Marija, strādā par mammu, bet tētis strādā cehā.

Ģimenē dzīvo arī kupls suņu pulks. Talantīgākais ir Fuksis, kurš ir īsts mājas sargs, bet Rafaels iemācījies ar zobiem attaisīt būra koka tapiņu, lai dotos savās gaitās.

Iepazīst māla pasauli

Otilija Paula (8) no Ķekavas novada

Otilijai vislabāk padošas spēlēties, jokot un darboties ar mālu. Māla pasauli viņa iepazīs tikai vakar, taču grib šo prasmī apgūt arvien labāk. Viņa vēlētos iemācīties arī strādāt ar koku un izgatavot no tā gigantisku metamo kauliņu.

Otilijas mamma lieliski lasa grāmatas, cītīgi strādā un brīvi runā angļu valodā, jo ir angļu valodas skolotāja. Tētis kaut ko filmē un montē.

Sapnis par špagatu

Anete Grimza (6) no Strenčiem

Anetei patīk dejot, dziedāt un spēlēties.

Viņas sapnis ir iemācīties uztaisīt špagatu un ritentiņu.

Mamma vislabāk prot lasīt grāmatas, viņa strādā bibliotēkā. Savukārt tētis vislabāk protot lamāties un dusmoties, tāpēc, kā saka Anete, strādā uz traktora.

Kaķis, pēc Anetes teiktā, neko daudz neprotot – vien skrāpēties. Toties brālis esot īsts sportists.

Amanda

Ievirzēs

Spēlēs un izspēlēsies

Ienākot galda spēļu ievirzē, telpā valda nopietna gaisotne. Apkārt redzamas domīgas sejas, bet sarunas ir par klosteriem, pilsētām un apvienošanās. Pirmajā brīdī šķiet, ka notiek vēstures stunda, taču patiesībā visi ir iegrimuši galda spēlē Carcassonne.

Spēles laikā pamazām tiek veidota viduslaiku Francijas reģiona Karkasonas ainava. Dalībnieki cīnās par ietekmi tajā, būvējot ceļus, pilsētas un klosterus, lai iegūtu pēc iespējas vairāk punktu. Tomēr pats interesantākais ir tas, ka nereti uzvar nevis lielākie stratēģi, bet gan tieši "slinkie plāvēji", kuri visu spēli šķietami tikai guļ plāvā un neko nedara.

Ievirzes vadītājs Mārtiņš Preiss atzīst, ka bija gaidījis vairāk pieredzējušu galda spēļu cienītāju, jo viņa draugu lokā šīs spēles visiem ir tikpat labi zināmas kā, piemēram, duraks, cirks vai riču raču. Tomēr tas nebūt nav šķērslis –

Carcassonne noteikumus iespējams apgūt aptuveni pusstundas laikā, tāpēc vienas ievirzes laikā dalībnieki spēli paspēs izspēlēt pat vairākas reizes.

Šī saieta laikā plānots apgūt arī Pandemic, El Dorado un Catan, bet noslēgumā tiks noskaidrots arī Catan čempions.

Ikdienā Mārtiņš strādā IT jomā un smeļoties piebilst, ka nav uzņēmuma Brain Games darbinieks, lai gan tieši šis uzņēmums atbalsta ievirzi. Galda spēles ir viņa aizraušanās jau daudzus gadus. Mājās sakrājušies iespaidīga spēļu kolekcija, kas kļuvusi vēl lielāka pēc iepazīšanās ar sievu – izrādījās, ka arī viņai galda spēles ir sirdslieta.

Amanda

Pa ekrānu vairs nešlūkās

Digitālās prasmes ievirzē pie Mārtiņa Liepas vērojams dalībnieku iztrūkums – pleci no astoņiem nav ieradušies. Varbūt sajaukuši skolas bibliotēku ar pilsētas bibliotēku? Bet varbūt basto?

"Vai tiešām visi ir tik gudri? Lai aizpilda anketu un tad nāk pie mums uz digitālo prasmi!" šādu izaicinājumu trīsreiztrīsniekiem piedāvā kāda ievirzes apmeklētāja. Pamēģiniet! Kur kvadrātkods ir pieejams? Atkal TUR? Nē – te!

Kāpēc vispār ir nepieciešama digitālā prasme? To Mārtiņš, kurš ikdienā strādā par programmētāju, ļoti labi spēj izskaidrot. Tā vajadzīga, lai mēs, tehnoloģiju lietotāji, ne tikai zinātu, ko spiest un ko nespēst, bet arī saprastu, kāpēc to drīkst

vai nedrīkst darīt. Sarežģīti? Jā! Bet tā ir kiberhigiēna.

Pirmajā dienā ievirzē runā par cepumiņiem, bet ne jau par tiem garšīgajiem – uzmanība tiek veltīta sīkdatnēm. Cik daudzi no mums, atverot kādu mājaslapu, pie izvēlnēm apstiprina visu? Bet cik daudzi izpēta izvēles un apstiprina tikai nepieciešamo?

Un ko jūs darāt, ja kāda sociālo tīklu lietotne prasa atļauju piekļūt jūsu kontaktiem? Bet kā jums šķiet – vai kāds no jūsu telefona kontaktiem jau nav devis šādu atļauju? Nu traki!

Jā, tieši tik interesantas būs sarunas digitālās prasmes ievirzē. Tas vis nav tikai ar pirkstu pa ekrānu šlūkāt – lieta ir nopietna.

Iveta

Mācekļu stāstiņi

Ko tu jau proti un ko vēl gribi iemācīties?

Emīls Valbahs no Ķekavas:

“Man ļoti labi izdodas izturēt bez gulēšanas, kas saietā ir ļoti svarīgi.

Man padodas cīņas māksla – sist, spert, mest. Daudzi saka, ka prot kauties, bet cīņas māksla ir kaut kas cits – tajā jāsit tehniski pareizi, plūstoši, pat skaisti. Ja kādu met, tad lai tas ir smuki.

Šonedēļ gribu uztaisīt alus kausu. Dzīvē gribu iemācīties labi komunicēt ar cilvēkiem – draudzīgi pieiet klāt un sākt sarunāties. Es labprāt būtu treneris un strādātu ar bērniem.”

Matīss Badovskis no Rīgas:

“Man padodas rakstīt mūziku. Bez mākslīgā intelekta palīdzības. Rakstu klasisko mūziku klavierēm,

un man patīk pašam spēlēt savus skaņdarbus. Dziedu Rīgas Doma kora skolas zēnu korī. Rakstu arī lugu fragmentus, bet vesela luga vēl nesanāk. Esmu nedaudz spēlējis teātri. Daudz skatos Nacionālā teātra izrādes.

Nometnē esmu pirmo reizi. Ceru iemācīties uztaisīt loku no koka, lai gan lazda neesot koks, bet krūms. Eju uz improvizācijas teātri, tāpēc tur noteikti iemācišos daudz ko jaunu.”

Terēze Greiere no Baldones:

“Vislabāk man padodas dejot tautas dejas.

Šogad deju kolektīvā Šeku reku būšu jau pie lielajiem dejotājiem. Man piemīt ļoti laba spēja sadraudzēties ar sava vecuma vai nedaudz vecākiem cilvēkiem.

Man izdodas palīdzēt citiem. Pagājušajā gadā biju Baldones 3×3 darba grupā un darīju visu ko. Esmu ļoti godīgs cilvēks, un tas arī ir ļoti svarīgi.

Šonedēļ gribu iemācīties labāk spēlēt volejbolu. Piespēles man jau sanāk labi, bet vēl jātrenē reakcija un skriešana. Labprāt darbotos kādās jauniešu grupās.”

Ievirzēs

Ieraudzīt un turpināt

Ievirzē Dzimtas spēks, ko vada Aloīda Jurčenko, dalībnieki meklē atbildes uz jautājumiem par savas dzimtas stāstiem, mantotajiem dzīves modeļiem un senču ietekmi. Aloīdai ir ilggadēja pieredze darbā ar cilvēkiem, kuri nonākuši krīzēs, kā arī sistēmisko sakārtojumu jeb Helingera metodes izmantošanā.

Jau iepazīstoties kļūst skaidrs, cik dažādi ceļi dalībniekus atveduši uz šo ievirzi. Kāds vēlas labāk saprast savu latgaliešu dzimtu, cits – satuvināt plašās pasaules malās dzīvojošos radniekus. Dalībnieki ieradušies no Saldus, Ķekavas, Sēlijas, ASV, Portugāles, Briseles un pat Lībekas.

Daudzi jau pēta dzimtas kokus, tomēr citi atzīst, ka savulaik nav pietiekami uzmanīgi klausījušies vecvecāku stāstus. Tagad, kļūstot par vecākajiem savā dzimtā, viņi izjūt pienākumu šos stāstus saglabāt un nodot tālāk.

Aloīda stāsta, ka to, kas ar mums notiek, var ietekmēt arī trešās un ceturtās paaudzes dzīves ceļi un izvēles. Sešās paaudzēs kopā ir 126 senči, kuru pieredze veido plašu dzimtas stāstu – tas redzams arī shēmā, ko Aloīda attēlā tur rokās.

Sarunās izskan arī ļoti personiski jautājumi. Kādā dzimtā katrā paaudzē kāds ticis izstumts no ģimenes. Citā sievietē vēlas saprast, kāpēc dzimtas vīrieši agri aiziet un dēli aug bez vectēviem. Kāds cer atrast dzimtas spēku, lai pārvarētu grūtības, kas saistītas ar veselību, attiecībām vai naudu.

Aloīda uzsver, ka dzimta ir sistēma, kurā ikvienam nepieciešama sava vieta. “Bērni vecākiem nekad nevar atdot saņemto dzīvību,” viņa saka. Svarīgākais ir to pieņemt kā lielāko vērtību un pilnvērtīgi dzīvot tālāk.

Eva

Izstādē būs pastkartes

Canva nodarbībā, ko vada vietējā datorikas un matemātikas skolotāja Solvita Tēberga, dalībnieki apgūs tiešsaistes rīku, lai iemācītos veidot neparastas, krāsainas afišas, kolāžas un apsveikuma kartītes.

Visi ievirzes dalībnieki nu kļuvuši par klasesbiedriem, jo apvienoti Canva klasē “3×3 Strenči 2026”. Blēņas datoros darīt nedrīkst, jo Solvita visu redz savā ekrānā. Protams, šī funkcija paredzēta tam, lai jebkurā brīdī varētu palīdzēt.

Pirmajā dienā nelielas grūtības rodas jau pašā sākumā, jo daži dalībnieki nezina savu e-pasta paroli – tā saglabāta mājas datorā. Taču Solvita uzmundrinoši uzsauc: “Tiksi, tiksi – neviens nepaliks aiz

borta!” Un tā arī ir! Canva rīkā neko sabojāt nevar – tur viss vienmēr izdodas.

Pirmajā dienā plānots izveidot sajūtu kolāžu, kurā dalībnieki atspoguļo, kā šodien jūtas un kāpēc atrodas saietā. Ko ievirzes beigās varēja redzēt kolāžās? Pricīgās krāsas, ziedus, taureņus un smaidīgus bruņurupcīšus.

Beigās arī rodas grūtības, bet nu jau citas – kā lai pārtrauc darbu Canva, ja ir TIK interesanti?!

Kādā citā dienā ievirzē, sadarbojoties ar mākslīgo intelektu, varēs izveidot savu spēli, piemēram, burtu rēbusu, un dalīties ar to ar citiem.

Saieta noslēguma izstādē Canva ievirzes dalībnieki plāno visiem parādīt pašu izveidotās un izdrukātās pastkartes. Tas noteikti būs kaut kas īpašs.

Iveta

Baļķu plosts ir uzbūvēts

Pirmdienas pievakarē Mārtiņa Gaigala, Romāna Poliša un Rinalda Romanovska vadībā tapa īsts baļķu plosts.

▲ Ikviens, kas piedalījās plostas plenes siešanā, uz tā kāpa virsū pavisam droši, jo tikai tā var pārliecināties, ka viss izdevies.

► Īstie plostnieki palīdz un pieskata trīsreiztrīsnieku darbu.

▼ Kad plene gatava, uz tās tā saucamajiem pilsētniekiem uzliek grīdu, lai var nostāvēt.

► Plostam jāiet plostas ceļš – tajā dodas drosmīgākie plostas sējeji.

▼ Uz plostas drošība ir ļoti svarīga – ja kapteinis liek stāvēt mierīgi, tas jādara. 3x3 plosts apgāzās, bet visi laimīgi izkļuva krastā.

Foto: Baiba Krūmiņa

▲ Plostas galvenā sastāvdaļa ir baļķi. No krasta ūdeni tos ieviekl ar īpašu ķeksli, kas ir vissvarīgākais darba instruments. Ripināšana nemaz nav viegla.

▼ Berijs aktīvi piedalās visur.

◀ Baļķus sasien ar dedzinātu drāti, ko vispirms griež pret pulkstenrādītāja virzienu un tad uz otru pusi.

▼ Īstie plostnieki cēli aizpeld pa Gauju.

Iveta

Pūkas un skaistas

- Pie vakariņu galda Lāsma Dāvidāne ar salocītu saietu avīzi no visas sirds tā gāj Tatjanai Šķuberei pa muguru, ka Taņa vai palecas gaisā. Lāsma saka: “Es atvainojos! Tev uz muguras bija milzīgs sūcējs, bet es viņam netrāpīju.”
- Daiļā Minhenes Emīlija ienāk infocentrā un izmisusi meklē iespēju nokļūt uz alus ievirzi Pļavas ielā, kas esot 20 minūšu gājiena attālumā. Darba grupa metas palīgā, un pēc piecām minūtēm jaunieši jau stāv Pļavas ielā astoņu labi noaugušu vīru pulkā. Un tad nāk

atskārsme, ka meitenam vajag nevis Alus darīšanas, bet Alus kausu gatavošanas ievirzi. Alus darītāji negribīgi, tomēr šķiras no jaukās būtnes.

- Ilze Cekule pamana, ka viņas telefonā regulāri pienāk ziņas no Strenču frizētavas. Domā: redz, cik vērtīgu ievirzi Auziņi izdomājuši savam saietam! Tur noteikti viss notiek, jo, redz, kāda aktivitāte – ik pa laikam šajā tērzētavā kāds kaut ko ieraksta. Tikai vēlāk Ilze atjēdzas, ka aktīvā sarakste ir nevis Strenču frizētavā, bet Strenču tērzētavā.

Zemenēm jauns autors

Vakar Nīkšanas ievirzē dziesmas ieguva jaunus skanējumus, jaunus vārdus un negaidītus papildinājumus. Te polšs peldēja Straupes pils ezerā, bet rindai “Es pēc dabas nedzērājs” tika pievienots turpinājums “ārstēties tur gribu”.

Vakara lielais jaunatklājums bija iztrūkstošais A burts J. Krūmiņa vārda iniciāļos pie dziesmas Zemenes – ar to nekavējoties tika papildināti autora vārdi

arī dziesmu grāmatās. Savukārt Melnās panteras sauciens “Heiiiiii!” izvērtās par garākās elpas un burdona sacensību.

Paralēli dziedāšanai tika sistas kārtis, bet starplaikos risinājās saturīgas sarunas. Lauris Cekuls, piemēram, iepazīstināja ar alus ievirzes aktualitātēm un atklāja, kāds bijis dārgākais alus, ko viņš baudījis. Taču šo noslēpumu katram būs jāizdibina no Laura pašam.

Eva

Pateicība

Signei no Austrijas sanīkojās mašīnas stūre – viņa sēdējusi mašīnā ar trim bērniem, kuri ļoti grib doties peldēties, bet nekas nesanāk. Garām iet Kaspars Fogelis, novērtē situāciju un secina: nebūs, vajadzīgi papildspēki.

Skatās – nāk Lauris Cekuls un Andris no ādas apavu gatavošanas ievirzes. Smuks,

bet Signe neatceras uzvārdu. Kad Lauris iekāpis mašīnā, izskanējis pareģojums: ja Lauris no mašīnas izkāps bēdīgs, būs jāsauc Tolmets un mašīna jānodod lūžņos.

Par laimi, ar Andra mašīnas eļļas un Laura tehnisko zināšanu palīdzību Signes stūri izdevās pierunāt darboties tā, kā tai paredzēts. Tolmets nebija jāsauc, tāpēc Signe saka paldies gan Kasparam, gan Laurim un Andrim.

Fotomirkļi

Viņas arī gribētu būt karalienes.

Īstu vīru īstas ciņas.

Fotogrāfu lūgšanas.

Krēsli jātaupa.

Te mēs drusciņ pagulēsim.

Saieta avīzi veido: raksta **Lolita Lūse, Eva Eglāja-Kristsons, Iveta Celmiņa** un **Amanda Bergholde**, fotogrāfe **Baiba Krūmiņa**, visu kopā saliek **Madara Kitnere**.